

דרורה דקל מקיבוץ כברי איננה האישה הראשונה בישראל שמבטאת תסכולים ורגשות אגרסיביים באמצעות האמנות.

דורית יעקובי, למשל, מרסקת צעצועים וכלי בית לתוך הבדים שלה .

ביאנקה אשל גרשוני, יוצרת מזבחות ביוגראפיים מחיות מפוחלצות ובבות וודו. מה שמבדיל את גישה של דקל מזו של יעקובי ואשל גרשוני, זו המגמה שלה הנראית לעין "לקבור" את רגשותיה /דימוייה בתוך דגמיה/ עיצוביה הקטנים והביתיים התלויים על הקיר.

כל תלייה כזו מורכבת ממלבני נייר תוצרת עצמית שלתוכם ומעליהם נוספו אורנמנטים קטנים מצוירים או מודבקים.

הצורות, הערבסקות, המתקבלות מנצלות במידה רבה כמה מאפיינים של הציור האסלאמי.

האורנמנטים מאופיינים בשתי קבוצות, באחת - פסי רקמה, כפתורים, פרחים מלאכותיים, אביזרי קוסמטיקה. בשנייה – אובייקטים סניטריים, קונדומים, תחבושות וסכיני גילוח.

את אלה שתלה בין שכבות של רקמות נייר, כאן הם מונחים, גלויים/מוסתרים, כמו פצצות זמן מתקתקות עד לרגע הפיצוץ.